

včas plnou moc. Ježto plná moc nebyla předložena ve stanovené lhůtě, nýbrž opožděně, mohl soud první stolice odvolati rok stanovený pro případ včasného předložení plné moci na den 17. listopadu 1931 a ihned vynést rozsudek pro zmeškání na základě žalobcova návrhu při prvním roku. Tento postup by byl úplně v souladu s § 38, druhý odstavec, c. ř. s. a nezvolil-li soud první stolice tento postup, měl při roku, stanoveném na den 17. listopadu 1931 jen přezkoumati, zda byla plná moc včas předložena a, ježto tomu tak nebylo, vynést navržený již rozsudek pro zmeškání. Nelze se dovolávati předpisu § 145 nesp. říz., ježto předpoklady tohoto paragrafu tu nedopadají.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení odvolacího soudu odpovídá zákonu i judikatuře, zejména rozh. čís. 3709 sb. n. s., na něž se poukazuje. K vývodům rekursním se dokládá, že neodpovídá spisům tvrzení stěžovatelky, že přes zmeškání lhůty ku předložení plné moci nařídil soudce rok k ústnímu jednání, z čehož stěžovatelka vyvozuje, že tím byl odmítnut návrh na vydání rozsudku pro zmeškání, neboť již při prvním ústním jednání dne 5. srpna 1931, kdy ještě nebylo jisto, zda zástupce žalované její plnou moc předloží, čili nic, bylo ustanoveno pokračování v jednání ke dni 17. listopadu 1931, nelze proto v ustanovení tohoto roku spatřovati odmítnutí návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání. Jisto jest ovšem, že první soud mohl a též měl vydati rozsudek pro zmeškání, jakmile prošla osmidenní lhůta ku předložení plné moci a měl rok ustanovený na 17. listopad 1931 odvolati. Když však tak neučinil, není to nikterak na újmu platnosti rozsudku pro zmeškání vydaného později. Ustanovení § 145 druhý odstavec c. ř. s. o dodatečném vykonání obmeškaného procesního úkonu na tento případ nedopadá, neboť stanoví § 38 druhý odstavec c. ř. s., že po marném uplynutí lhůty, určené k dodatečnému předložení plné moci, má soud postupovati bez zřetele k zakročení nezmocněného zástupce; nastupují tedy následky zmeškání lhůty samy sebou, a jest soudu postupovati tak, jako by strana nebyla bývala zastoupena, úkon, předsevzatý prozatímně, platí za nepředsevzatý a strana jest obmeškalou. Poněvadž zástupce žalující strany, jsa k tomu oprávněn, učinil pro tento případ při prvním ústním jednání návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání, byl soud povinen návrhu tomu vyhověti, i když před vnesením rozsudku, avšak po projití osmidenní lhůty, byla plná moc předložena. Platí tu obdobně totéž jako při obmeškání lhůty k podání žalobní odpovědi (§ 399 c. ř. s. a rozh. 7286 sb. n. s.).

Čís. 11429.

V řízení konkursním a vyrovnacím (zákon ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.) jest nepřípustným dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, R I 121/32.)

Usnesením ze dne 16. září 1931 nevyhověl rekursní soud rekursu do usnesení krajského soudu, jímž bylo zahájeno vyrovnací řízení o jmění dlužníka. Dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu ze dne 16. září 1931 rekursní soud usnesením ze dne 28. listopadu 1931 odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do usnesení rekursního soudu ze dne 28. listopadu 1931.

Důvody:

Rekursní soud právem odmítl mimořádný dovolací rekurs jako nepřipustný. Podle § 70 vyr. ř. ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., jehož předpisů jest tu použití, platí, neustanovuje-li tento zákon jinak, ve vyrovnacím řízení obdobně předpisy řádu konkursního, a, není-li jich, ustanovení zákonů o civilním řízení soudním. V § 188 konk. ř. se praví, že, pokud není v konkursním řádu ustanoveno jinak, jest v konkursním řízení šetřiti obdobně předpisů o řízení ve věcech sporných. Podle § 192 (2) konk. ř. lze opatřením a rozhodnutím konkursního soudu a konkursního komisaře odporovati rekusem k vrchnímu soudu a rozhodnutím tohoto soudu dovolacím rekusem k nejvyššímu soudu. Tím bylo vysloveno, že jest z á s a d n ě připustný i rekurs dovolací, ovšem jen potud, pokud není vyloučen podle předpisů civilního řádu soudního, jež ve smyslu § 70 vyr. ř. a 188 konk. ř. platí podpůrně, nemá-li vyrovnací (neb konkursní) řád jinakého ustanovení. Otázku připustnosti mimořádného dovolacího rekursu tyto řády neupravují a platí tedy předpis § 528 čřs., podle něhož nejsou připuštěny rekursy proti rozhodnutím soudu druhé stolice, kterými bylo potvrzeno napadené usnesení soudu prvního. Ze skutečnosti, že ve druhém odstavci § 192 konk. ř. není již citován § 528 čřs., tak jak tomu bylo v § 176 konk. ř. z roku 1914, nelze dovozovati opak právě vzhledem k předpisům §§ 70 vyr. ř. a 188 konk. řádu. Od citace § 528 c. ř. s. bylo upuštěno proto, že nové řády konkursní, vyrovnací a odpůrčí platí pro celou oblast Československé republiky, kdežto předpisy o sporném řízení nejsou dosud sjednoceny. Zůstalo proto jen při obecných poukazech k jiným zákonům, kde toho vůbec bylo třeba.

Čís. 11430.

Byl-li sběratel nabídek nespolehlivý, počínaje si úskočně a lstivě, nelze jeho úskočné a lstivé přehmaty přičítati na vrub oklamaneho zákazníka, nýbrž jdou na vrub příjemce objednávek těžícího z těchto přehmatů.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, Rv II 184/31.)

Žaloba prodávatele na kupitele o zaplacení kupní ceny byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto